A LA LLETRA

Més que un disc

Albert Garcia i Hernàndez

El paradís de les paraules, de Carles Dénia, ens reconcilia amb el gust per la música. Un treball acurat: selecció dels textos àrabs amb versió de Josep Piera; magnífica interpretació dels músics; encert de les partitures i de la veu de Carles Dénia. Subjectivament, diré que des del disc *Viatge* de Trullars (EGT, 1991) no havia gaudit d'un resultat tan digne.

"Objectivem?". Com que tot seran elogis, començarem per una falta: una llàstima que els greus, tant en el baix com en certes percussions, no estiguen ben definits. La gamma dels 45 als 100 Hz és una excepció en el món del so enregistrat. Potser l'estudi de gravació no té les dimensions necessàries per a acollir la longitud d'aquestes ones, cosa freqüent; o els altaveus, com en la majoria dels casos, no poden reproduir per davall dels 80 Hz sinó els harmònics, que no és el mateix.

La resta, una meravella. El primer tema encerta el tractament de la veu de Piera i la conjunció amb el cant i la música. El segon té una primera línia melòdica preciosa i una notable aportació cromàtica de cordes i piano. El tercer juga perfectament amb els registres dels teclats. El quart tema podria ser una cançó comercial, en el millor sentit del terme. Una versió només instrumental en seria la prova. El final, una jota que reforça l'aire grec que transpira tota la composició. El cinqué està dividit en dues parts. Té detalls molt bons, com doblar la veu del cantant; o els cors, amb la reverberació ben ajustada. La separació de les dues parts ens retorna als experiments de Robert Fripp (King Crimson) amb la guitarra, mentre els teclats empren el so del Hammond (per exemple: Brian Auger). En la segona part trobem la presència del *ney*, flauta àrab, recreant-se en un ambient en què cal destacar el domini dels melismes de Carles Dénia. El sisé ens regala un ritme trencat i uns bons apunts de jazz. Una suggeridora jota ompli la pista 7 fins a acostar-se a les melodies napolitanes; atenció a la veu quan canta la paraula "descans". Genial. De nou el repte de Dénia amb els semitons en el tema vuité. Flamenc valencià? Destacat treball d'harmonies en el nové i apunts de Wes Montgomery en la guitarra. Piano i percussions en el tema 10. Quan se sent l'onzé, sorgeix la pregunta: què se n'hauria fet, d'aquesta mena de música, si no haguera estat tallada i assassinada per la guerra provocada per Franco? O què hauria passat, si Raimon no haguera abandonat el que apuntava amb les *Cançons de la roda del temps*? Tant és, tornem a partir de gairebé zero.

Se m'acaba l'espai de la columna. Continuen vostés. Agafen el disc; busquen els detalls i/o els errors i parlem de música i de bons músics. No es prodiguen habitualment.